

ת"ד 2913-2013 - ברוך אرسلן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באילת

21 Mai 2015
ג' סיון תשע"ה

ת"ד 13-09-2913 מדינת ישראל נ' אرسلן

בפני כב' השופט גל שלמה טיב
המבקש (הנאשם)

ברוך אرسلן באמצעות עו"ד אלמוג אחולאי מטעם
הסניגוריה הציבורית מחוז דרום

נגד

המשיבה (המאשימה):
מדינת ישראל באמצעות עו"ד אבי ביטון פרקליטות מחוז
דרום

החלטה

1. כנגד המבקש הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירות של הפקירה לאחר פגיעה בגיןוד לסעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (**להלן - פקודת התעבורה**) ואי צוות לתרmor עazor, בגיןוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (**להלן - תקנות התעבורה**).
2. בישיבת המענה ביום 10.02.15 כפר המבקש במיחס לו בכתב האישום, אך הוסיף כי בכוונתו לטעון כי ננקטה ביחס אליו אכיפה בררנית ובעניין זה תוגש בקשה נפרדת. ביום 15.02.15 הגיע המבקש בקשה להורות למשיבה להעביר לעיינו רשותם תיקים שהוגשו לבית המשפט, במחוז דרום, בין השנים 01.01.10 ועד 01.01.13 שעוניים עבירות לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה או עבירות לפי סעיף 64א(א) או 64א(ב) לפקודת התעבורה וזאת על מנת שיהיה אפשרתו להוכיח את טענותו לאכיפה בררנית. כמו כן עתר המבקש כי המשיבה תנמק מהם הקייטריונים /או הקווים המנחים אותה באבחנה בין עבירת הפקירה על פי פקודת התעבורה לבין העבירה של עדיבת מקום התאונת לפי תקנות התעבורה.
3. המשיבה בתגובה בקשה לדוחות את בקשת המבקש תוך שהיא מפנה לתגובהה (אותה צירפה) בתיק ת"ד 12-09-4535 (בית משפט השלום לתעבורה בב"ש) **מדינת ישראל נ' טריפונוב (להלן - עניין טריפונוב)** בו נדחתה בקשה דומה שהגיש ב"כ המבקש (בשמו של נאם אחר, כמובן). בתגובהה סקרה המשיבה באריכיות את הפען המשפטי בכל הקשור לעבירות הפקירה וכן את היחס בין עבירות אלה לבין סעיף 62(7) לפקודת התעבורה ותקנה 144 לתקנות התעבורה, בכל הקשור לתכליות העומדות בסיס כל אחת מן העבירות.

באשר לטענה לאכיפה הברנית, חלק מטענה להגנה מן הצדוק, הפנתה המשיבה להלכה הפסוקה בעניין זה, באשר לתחולתה המוצומצת של ההגנה, תוך שהיא מצינית את פסק דיןו של בית המשפט המחויזי בבואר שבע בע"פ 4362-03-13 **ברשות נ' מדינת ישראל** ([פורסם בנובו **להלן - עניין ברשות**]), בו נדחתה טענת המערער לאכיפה בררנית בהעמדה לדין בגין עבירות של הפקраה למול עבירות לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה. עוד הפנתה המשיבה לחובת המבקש להצביע על מקרים אחרים בהם התקבלו החלטות שונות על אף שמדובר בה נסיבות דומות וככל שהמבקש אינם עומדים בנטל זה אין מקום להכבד יתר על המידה על התביעה בנסיבות העולות לשאת עימן השלכות רוחב בלתי מבוטלות.

עוד הפנתה המשיבה להכרעת הדיון של כבוד השופט לביא בת"ד 1233 **מדינת ישראל נ' פז אלחנן** ([פורסם בנובו **להלן - עניין אלחנן**]), בו נטעה הטענה לאכיפה בררנית והמשיבה בדקה את המדייניות הכלולית ביחס להגשת כתבי אישום בכל הקשור לעבירות הפקраה /או עזיבת מקום התאוננה ומזהה כי מדובר המדייניות הננקטת במחוז דרום זהה לו שבמחויזות אחרים, למעט מחוז תל אביב.

לבסוף, הפנתה המשיבה להחלטת כבוד סגן הנשיאה, השופט דוד לנדרמן **עניין טריפונוב**, אשר דחה את בקשה ב"כ המבקש להעביר לעיינו את המסמכים אולם הוא מבקש גם בבקשתה שבעפני, תוך הדגשה כי אין מקום להעלאת הטענה לאכיפה בררנית מבלתי שייצגו נתונים מצד המבקש המוכחים זאת ותוך הדגשה כי גם אם קיימות מספר דוגמאות בהן הסתפקה התביעה בהעמדה לדין בגין עבירה לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה אין בכך כדי להוכיח את הטענה, בוודאי כשהוא בפני בית המשפט את מסד הריאות שהיווה בסיס לאותן החלטות.

4. בתשובתו לבקשת המשיב הבהיר המבקש כי בקשהו מבוססת על ההחלטה **עניין ברשות**, הדנה בנטל ההוכחה הרובץ על כתפי המבקש בטוענו לאכיפה בררנית. המבקש, בהסתמך על ע"ח (מחוזי-נצרת) 31996-03-14 **אלמquist נ' מדינת ישראל** ([פורסם בנובו **להלן - עניין אלמquist**] אליו הפנתה אף המשיבה, הדגיש כי הנחותם הסטטיסטיים אולם הוא מבקש נכללים בגדר "חומר חקירה" וביקש לדחות את טענת המשיב כי בקשה המבקש מטילה על המשיב נטל כבד ולא מידתי, שכן זו לא הוכיחה במה באה לידי ביטוי אותה "הכבדה" לה היא טעונה).

עוד טען המבקש, כי משמבקשת המשיב למנוע ממנו לקבל את מסד הנתונים לו הוא עותר היא יוצרת מצב בו לא יוכל לטען לאכיפה בררנית, שכן לא יוכל לעמוד בנטל שנקבע בפסקה בעניין זה.

עוד הפנה המבקש במספר כתבי אישום בהם הגישה המדינה כתבי אישום על עבירה של עזיבת מקום תאונה, בנגדו לתקנה 144, זאת על אף שלשיטתו מדובר במקרים בהם העובדות דומות ואף חמורות מאלה שבעניינו של המבקש.

לבסוף עתר המבוקש, בשים לב לברור שאותו ערך ולפיו באשר לכל תאונת דרכים במחוז דרום ק"מ ספר רישום של תאונות הדרכים, על פי חלוקה קלנדרית, כי בית המשפט יורה למשיבה להעbir לעיניו את אותם ספרי רישום החל מיום 01.01.10 וכן את ניהול הטיפול בתיקו ת"ד, המתיחסים לעבירות של פגע וברח ו/או עזיבת מקום תאונה. כמו כן עתר המבוקש כי בטרם תינתן החלטה יקבע דיון אליו יזמין קצין הבודכנים המוחז.

5. המשיבה בתגובהה לבקשתו המעודכנת של המבוקש חוזרת על בקשתה לדוחות את בקשת המבוקש, תוך שהיא מפנה לע"פ 8204/14 **מחמד זלום נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (להלן - **פרשת זלום**) בו נקבע כי "...על המבוקש **לחשות בצליה של הגנה מן הצד**, **בעינה של אכיפה בררנית**, להוכיח כי **ההבחנה בין המעורבים השונים מבוססת על שיקולים בלתי עניינים של המאשימה...**". לאור זאת טענה המשיבה, כי בשים לב לעובדה כי לאור המדיניות הננקוטה על ידי רשות החוקרים המعتبرות כל מקרה של רכב מעורב הנמלט מן המקום לעיון הפרקליטות, הובנתה את המקרה על פי הכללים שנקבעו בפסקה ביחס ליסודות עברית ההפקירה והתכלויות העומדות בסיס העבירה, הרי שאין מקום להיעתר לבקשת המבוקש באשר להעברת החומרים אולם ביקש ולקיים דיון אליו יזמין קצין הבודכנים המוחז.

6. המבוקש השיב לתגובה המשיבה וחזר וטען כי המשיבה מבקשת לאחוז את החבל בשתי קצוטיו כך שמהד טעונה כי הנTEL להוכחת האכיפה הברנית מוטל על המבוקש ומנגד מסרבת להעbir לעינו את מסד הנתונים אשר אפשר יהיה בו כדי להוכיח את הטענה.

דין והכרעה

7. לאחר שענייתי בכתביו הטענות, בטיעוני הצדדים ובפסקה הרלבנטית, הגעתו לכל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל, כפי שיפורט להלן.

הטענה לאכיפה בררנית

8. דומה כי אין חולק היום באשר לאפשרות השימוש בעינה של הגנה מן הצד במסגרת ההליך הפלילי ובכלל זה הטענה לאכיפה בררנית. בית המשפט העליון בע"פ 8551/11 **יצחק כהן סלכג' נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (להלן - **פרשת סלכג'**), עמד על כך ואמר:

"במושג המשפטי הטהור, אין עוד חולק על המקום שראוי לתת להגנה מן הצד במקרים מתאימים, בהתאם להלכה המנכח שנקבעה בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ פ"ד נת(6) 776 (2005). בהקשר זה, אחד הטעמים להכרה בהגנה מן הצד הינו אכיפה בררנית, שהוכרה כפטולה בשורת פסקי

דין של בית משפט זה (ראו בעicker בג"ץ 6396/96 זקין נ' עיריית באר שבע פ"ד נג(3) 289 (1999)).
השאלה היא רק אם נמצא בסיס לטענה זו בנסיבות העניין.

עוד נקבע בפרשת סלכגி, האופן בו תיבחן הטענה ולענינו חשובה השאלה השלישית שהוצגה בפסק הדין, מהו הנטול הראייתי המוטל על הטוען לאכיפה בררנית ובענין זה קבעה כבוד השופט ד' ברק-ארז כי משעומדת למאשימה חזקת החוקיות, על המבקש להפריכה ולצורך כך אין די בהעלאת הטענה אלא יש לבססה מבחינה עובדתית:

"התשתיות הראייתית - טענה אכיפה בררנית אינה רק טענה משפטית עקרונית. היא, קודם כל, טענה עובדתית, וכך שziein השופט י' זמיר בענין זקין: "רשות מינהלית המבקשת לאכוף את החוק נהנית, כמו כל רשות מינהלית, מחזקת החוקיות. מי שמעלה נגד הרשות טענה של אכיפה בררנית, וכך הוא מבקש לפסל את החלטה, עליו לנטול להפריך חזקה זאת" (שם, בעמ' 307)."

9. בע"פ 6328/02 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ [פורסם בנבו] עמד כבוד השופט ע' פוגלמן על אותו נטול הרובץ על כתפי הטעון לסתירות חזקת החוקיות והדגש כי די בהצבעה על מספר מקרים ספורים ואפשר בנסיבות מסוימות אף מקרה אחד שיצבעו על הבדיקה לא ראוי בין מקרים דומים מבחינות נסיבותיהם על מנת שהנטול יעבור לכתפי הרשות. וכך נאמר:

"כידוע, לרשות המינהלית עומדת חזקת התקינות המינהלית, שלפיה מוחזקת היא כמי שפעלה כדין - כל עוד לא הוכח אחרת (בג"ץ 8756/07 עמותת " מבוי סתום" נ' הוועדה למינוי דיןדים, [פורסם בנבו] פסקה 43 (3.6.2008)). על-מנת להפריך חזקה זו, על הנאשם הטוען לאכיפה בררנית לנסות לסתורה ולהוכיח כי בוצעה לכואורה הבדיקה לא ראוי בין מי שנתנויהם הרלוונטיים שוים. משעה שהוצע בסיס ראייתי כאמור, מתערערת חזקת התקינות והנטול יעבור אל כתפי הרשות המינהלית, אשר תתבקש להוכיח כי האכיפה - אף שהיא נח芝ת בררנית על-פני הדברים - התבססה על שיקולים עניינים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את ההחלטה (ענין זקין, בעמ' 308; ענין פלוני, פסקה 37). להשquette, בשלב זה של העברת הנטול, די יהא בהצבעה על מקרים ספורים - ואני נכון להניח לטובת המשיבים ולצורך הדיון כי במקרים מסוימים, אף על מקרה אחד - לצורך העברת הנטול לשכמה של הרשות. טעם הדבר הוא כי הרשות היא שנהנית מנגישות עדיפה למידע הרלוונטי, ולא - להבדיל מן הנאשם - נגישות לעובdotיהם של מקרים דומים שאירועו בעבר (ע"פ (מחוז-י-ט) 30636/06 מדינת ישראל נ' מטר, [פורסם בנבו], פסקה 16 (19.7.2007); נקדימון, בעמ' 412). משכך, אם נמצא לכואורה יסוד בראיות לטענה של אכיפה בררנית - וכשלב זה אין להכיב בדרישה - יועבר הנטול לסתור את טענת האכיפה הברנית אל כתפי הרשות." (הקו התחתון הוסף - ג.ש.ט.).

הניסי גרונים סבר כי הנטול המוטל על כתפי הטעון כבד יותר ונדרש כי יוכח שהרשות פعلا באופן שיטתי ולאורך זמן באופן שונה מבמקרה שלו:

"נראה, כי על הנאשם להראות, כי לאורך זמן ובאופן שיטתי (או קרוב לכך) קיבלו הרשות המינהלית בנסיבות דומות החלטות שונות מ אלה שניתבלו במקרה שלו".

כבוד השופט ס' ג'ובראן הctrף בעניין זה לדבריו של הנשיא גרוניס, אולם סייג את דבריו, כי במצב בו לטוען לאכיפה בררנית אין כל גישה לחומר הדרוש לו, אפשר ויהי ניתן להסתפק בהצבעה על מקרים בודדים (פסקה 4 לחווות דעתו של כבוד השופט ס' ג'ובראן).

10. לsicום פרק זה יוצא כי על המבוקש לטוען לאכיפה בררנית, להציג תשתיית עובדתית המצביעת על כך שננקטה בעניינו אכיפה בררנית. ואולם עולה השאלה כיצד ובאיזה דרך יוכל הטוען לאכיפה בררנית להניח את אותה תשתיית ראייתית.

האם יש לאפשר קבלת מידע על העמדה לדין של נאים לצורך ביסוס טענה לאכיפה בררנית?

11. הלכה היא כי שיקול הדעת של רשות התביעה רחב ובתי המשפט לא ישימו שיקול דעתם במקומות שיקול דעתן של רשותות אלה. ופום לעניין זה דבירה של כבוד השופט (כתוארה אז) מ' נאור בגב'ז **2419/06 שורץ נ' הייעץ המשפטי לממשלה** [פורסם בנבו], באשר להיקף התערבותם של בגב'ז בשיקול דעתה של הרשות התובעת:

"**שנית**, ולגופו של עניין: היקף התערבותם של בית המשפט הגבוה לצדק בשיקול דעת רשות התביעה בענייני העמדה לדין מצומצם הוא (גב'ז 5091/03 תורק נ' הייעץ המשפטי לממשלה, פ"ד נ' (5) 665). ההלכה הנוגעת מימים ימימה היא, שבית-משפט זה לא יתערב בעניין שבשגרה בשיקול-הදעת המסור לרשות האכיפה, בכל הנוגע לניהולה של החקירה הפלילית וגיבוש המסקנות לצורך העמדה לדין. החלטות אלו, ככל החלטה מנהלית אחרת, אمنם נתונות לביקורת שיפוטית, אולם התערבותם בהן תעשה במסורתה. בית משפט זה לא מחליף את שיקול הדעת שניתן לרשות התביעה בשיקול דעתו הוא, ורק החלטה אשר נמצאה לוקה בחוסר סבירות קיצוני, או בעיות מהותי תצדיק התערבות שכזו" (גב'ז 10034/05 בריל נ' מ"י (טרם פורסם); ראו גם בג'ז 8643/04 אורן נ' משטרת ישראל (לא פורסם))."

12. ואולם לצד נקודת מוצא זו הדגיש בית המשפט העליון כי קיים הצדוק להפעלת מגננווי בקרה באשר להחלטות בדבר העמדה לדין ובכלל זה מתן אפשרות לנאים לעיין בהחלטות רלוונטיות של התביעה על מנת שיוכל לבסס את טענתו בדבר אכיפה בררנית. כך ביטה זאת כבוד השופט (כתוארו אז) א' גרוניס בעע"מ 2398/08 מדינת ישראל-משרד המשפטים נ' אליצור סgal [פורסם בנבו] (**להלן - פרשת סgal**):

"...מדובר בטענה בדבר אכיפה בררנית, הבאה תחת המטריה של הגנה מן הצדק. כידוע, הביקורת השיפוטית על החלטות של התביעה הכללית בעניין העמדה לדין...משהיקת מצומצם הוא, קיים צידוק להפעיל מנגנוני בקרה אחרים לגבי החלטות בדבר העמדה לדין, וביתר שאת באשר לאי העמדה לדין. הדבר נדרש לא רק על מנת לקיים את דרישת השקיפות, אלא בעיקר כדי לתמוך את רשות התביעה לקבל החלטות מושכלות, שוויניות ונטולות משוא פנים. מנוקודת מבט זו בהחלט ראי לאפשר לנאשム לעיין בהחלטות רלוונטיות של התביעה הכללית. כמו כן, אם לא תינתן לנאשム גישה להחלטות, ספק אם יוכל הוא לבסס טענה בדבר אכיפה בררנית".

13. בע"מ 1786 **אברהם ג'ולאני נ' מדינת ישראל-המשרד לבטחון הפנים** [פורסם ב公报] (להלן - **פרשת ג'ולאני**) עמד בית המשפט העליון על הנטול המוטל על המבוקש לעין בתיקי חקירה על מנת לבסס טענה לאכיפה בררנית:

"מקום בו הטעם לקבלת מידע מתייקי חקירה הוא הרצון להוכיח אכיפה בררנית, הרו' שמשקלו של האינטראס הלגיטימי יגבר כל שהմבוקש יוכל להציג על בסיס ראשוני לקיומו של חשד בדבר סלקטיביות באכיפה". (הקו התיכון הוסף - ג.ש.ט)

14. הדברים הם בבחינת קל וחומר מקום בו המידע אינו ניתן להשגה, במאזן סביר, על ידי המבוקש והוא מצוי בידי הרשות. יפים לעניין זה דבריה של כבוד השופט נ' מונץ בעניין **אלמקייס**:

"טענה לאכיפה בררנית מחייבת הנחת תשתיית עובדתית מתאימה, אשר בהיעדרה דומה שתדחה הטענה ללא דין לגופו של עניין. נאשם המבוקש לטען כי המשימה נוקטת, דרך קבוע, מדיניות שונה מזו שנתקטה בעניינו, נדרש להראות כי בשורת מקרים אחרים, התקבעו החלטות שונות, למרות מערכת נסיבות דומה. כאשר מודיע זה אינו מצוי ברשות הנאשם ואף אין לו אפשרות להשיבו, במאזן סביר, נראה כי חיובה של המשימה להעמידו לעיונו מתבקש".

15. עוד יש לציין בעניין זה את דבריו של כבוד השופט א' סופר בעפ"א (ארצ) 29798-10-11 **מדינת ישראל נ' מרום עמידת יהודית** (22.4.13) שקבע כי אי העברת המידע עלולה למנוע מנאשם להוכיח את טענת האפליה ועל כן על הרשות לאפשר לנאשם לקבל את המידע האמור:

"... יש להביא בחשבון את הקשי האינהרטטי הטמון בהוכחת טענת אפליה בגין אכיפה בררנית, שכן כל המידע הרלבנטי מצוי בידי הרשות ואין לנאשם גישה אליו. קבלת טענת המשימה עלולה להביא לתוצאה לפיה נאשם לעולם לא יוכל להוכיח טענת אפליה. לפיכך, כאשר מדובר בטענת אפליה, יש להקל במידת ההוכחה לכואורה הנדרשת מהנאשם. כמו כן, יש לאפשר לנאשם לקבל מידע ונתונים מהרשות (הן נתונים סטטיסטיים והן נתונים על שיקולי הרשות ומדיניות האכיפה), הדורשים להוכחת הטענה" (פסקה 25 לפסק הדין). וכן את דבריה של כבוד השופט נ' מונץ בעניין **אלמקייס**, בפסקה 9).

16. למול האינטנס של המבוקש לקבל את המידע עומדת שאלת הכבידה על רשות התביעה, בהיענות לבקשות מן הסוג זהה. בפרשת סgal התייחס בית המשפט העליון במפורש לעניין זה וקבע כי המבחן הינו **הכבד ממשית** על הרשות **שהיא בעלת זיקה להקצת המשאבים** הנטענה אצל הרשות, להבדיל מהכבדה ניכרת. עוד הוסיף בית המשפט העליון כי אין די בהעלאת טענה לקיומה של הכבידה שכזו אלא על הרשות להוכיח כי אכן זו מתקיימת הלכה למעשה (ראו פסקה 30 לחווות דעתה של כבוד השופטת (כתוארה אז) מ' נאור).

17. במאמר מוסגר ולמעלה מן הצורך (שכן הצדדים בטיעוניהם לשאלת מקור הסמכות ממנה ניתן ללמוד על האפשרות לקבל את מידע) אציין כי החלטות בפרשיות סgal וג'ולאני עוסקו אמנם בקבלת מידע על פי חוק חופש המידע ואולם בפרשת סgal ומבליל שהכריע בכך, הצביע כבוד השופט (כתוארו אז) א' גראוניס על הצורך בהסדרה זהה לעניין היקף הגילוי של המידע:

"התשובה צריכה להימצא, לטעמי, בקביעה של כללים דומים לעניין היקף הגילוי בין אם מדובר בהליך הפלילי ובין אם מדובר בהליך לפי החוק."

עוד בעיר בעניין זה, כי **בעניין אלמקרים** עמדה כבוד השופט נ' מונץ על כך שננתונים סטטיסטיים בדבר העמדה לדין מהוים "חומר חקירה" בהתאם לסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי וכפי שפורש מונה זה בפסקה שכן יש בכוחם לבסס טענת הגנה לנאים במשפט פלילי.

מן הכלל אל הפרט

18. יאמר מיד כי בעוד המבוקש מiquid טענותיו, באשר לזכותו לקבל את מסד הנתונים עליו מבקש לבסס את טענותו האפשרית לאכיפה בררנית, המשיבה בטיעוניה, אמן התיחסה לשאלת זו, אולם התמקדה בעיקר "בשלב הבא", דהיינו היעדר קיומה של אכיפה בררנית, בבחינת "רותמת העגלה לפני הסוסים".

19. המבוקש צירף לתשובתו לתגובה המשיבה, מיום 25.03.15, 6 כתבי אישום (שסומנו **נכפחים ב/1-6**), אשר בעניינם העמידה המשיבה לדין נאים בגין עבירות של אי הגשת עזרה לפי תקנה 144(א), על אף שמדובר, לשיטתו, בעובדות הדומות בנסיבותם לאלה המוחסנות לבקשת עצמו וכן חמורות מהן.

20. עיון בכתביו האישום אותו הגיע המבוקש מלמד כי על פי העובדות המצוינות בהם הם כתבי אישום, מדובר באירועים אשר נסיבותיהם דומות ולעתים אף חמורות מ אלה המוחסנות לבקשת.

כך למשל מכתב האישום המסומן **נכפחים ב/1** עולה כי הנאשם גרם לተאונת דרכים כשלא ציית להוראות התמרור שחייב אותו במתן זכות קדימה, גרם לחבלות ל-3 בני אדם. על אף זאת הנאשם לא הגיע עזרה ועזב את המקום.

מכتب האישום המਸומן **כ-נספח ב/2** עולה כי הנאשם ביצע פניה פרסה ופגע בהולך רجل שהוא על המדרוכה. כתוצאה לכך הולך الرجل נחבל בידו ובגבו ונזקק לטיפול רפואי. הנאשם לא הגיע עזרה ועזב את המקום. **הנפטר ביצע את העבירות בהיותו בלתי מורה לנוהגה.**

המצב דומה גם במקרים לשאר כתבי האישום אותם הגיע המבוקש כנספחיהם.

לմבוקש שבפניי אמנים מיוחסת עבירה של אי צוות לתרמור עצור, עבירה חמורה כשלעצמה, אולם לא מיוחסת לו גרים תאונת דרכם ומסקך גם לא החבלות שנגרמו לנושאי הרכב וזאת לצד העבירה של הפקרה אחרת פגיעה.

יצא איפוא ומבליל מבון שאכן טיב הראות שככל תיק, שכן לא נחשפט אליהן, נראה כי המבוקש עומד בנTEL הראשוני המוטל עליו, כדי שפיסיקה, דהיינו אותה תשתיית ראייתית בסיסית שיש בה כדי לבסס חישד לאכיפה ברנית, המצדיקה מתן אפשרות לעין בתוכם נתונים להם עותר המבוקש.

21. ואולם נראה כי חיזוק לחישד זה ניתן ללמידה מדבריה של כבוד השופטת ר' לביא **בעניין אלחטן**, אליו ה奉תה המשיבה. בהחלטתה מיום 01.02.10, הורתה כבוד השופטת לביא, **ב הסכם הצדדים**, כי יומצאו לתיק בית המשפט נתונים סטטיסטיים בעניין עבירות לפי תקנה 144 וזאת לאור התרשםה כי אין מדיניות אחידה של רשות התביעה בכל הקשור להעמדה לדין בגין עבירות הפקרה או עבירות לפי תקנה 144.

עוד החלטתה כבוד השופטת לביא כי הפרקליטות אף תעבור דיווח האם פועלת על פי מדיניות אכיפה כללית או שמא מדובר במדיניות נפרדת לכל שלוחה.

22. המשיבה בתגובה לבקשת המבוקש אף מצינה כי מהברור שערכה, בעקבות החלטת כבוד השופטת לביא, עליה כי מדיניות הפרקליטות בכלל המחוויות, **למעט במקרה אחד**, זהה בכל הקשור לבחינת התיקים, בשים לב לנסיבותיהם ובוחנת תכליות החקיקה שככל עבירה.

ברור זה, מוביל למסקנה, כי גם לשיטת המשיבה, ישנים פערים במדיניות האכיפה בעבירות של הפקרה ו/או עצמת מקום התאונה, אשר לא ניתן להם הסבר כלשהו בתגובה.

23. המשיבה ה奉תה בעניין זה לפסק הדין **בעניין ברשטי**, שם נדחתה טענת המערער, לאכיפה ברנית, בגין עבירות דומות לאלו המיוחסות לבקשתו, וזאת מן הטעם כי לא הונחה תשתיית עובדתית המבוססת את הטענה כי רשות התביעה נקטה במדיניות שיטיתית ולאורך זמן השונה מזו שננקטה ביחס למערער, כפי שנקבע בפסקה **בפרשת פולדי**. בית המשפט המחויזי, אף התייחס לבירור אותו ערכה המשיבה באשר למדיניות הננקטת בפרקיליטות על כלל מחוזותיה וקבע כי מדובר בברור שנערך זמן רב לפני הדיון בתיק שבפניי ואף לפני תיקון 101 לפקודת התעבורה, אשר הוביל לשינוי הענישה בכלל הקשור

לעבירות ההפקה.

24. יצא, אפוא, כי המבקש עמד בנטל המוטל עליו וביסס את אותה תשתית ראשונית שיש בה כדי לבסס חשד לאכיפה בררנית.

אין בהחלטת בית המשפט **בעניין בראשׁטַ** כדי לסייע למשיבה בעניין זה, שכן טענות המערער נדחו לגופן, קרי לעצם קיומה של אכיפה בררנית, בעוד, שבשלב זה המבקש עותר לקבלת נתונים שיש בהם, לשיטתו, כדי לבסס את אותה טענה. פסק הדין **בעניין בראשׁטַ**, דזוקא מחזק את הצורך בברור שchezha, וזאת לאור הערטתו של בית המשפט המחויז בדבר התקיקון שחל בפקודת התעבורה וחולף הזמן מאז הבירור האחרון, אשר בוודאי מקבלים משנה תוקף כuschalpa למעלה משנה וממחזה מאז מתן אותו פסק דין.

25. כאמור, לצד השיקול במתן אפשרות עיון לבקשת הצורך באיזו למול הרכבה על רשותות התביעה במתן מענה לבקשתות מן הסוג הזה.

בעניין זה, המשיבה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח כי אכן היענות לבקשת המבקש תביא להכבדה ממשית במילוי משימותיה העיקריות. מעבר לעצם האמירה, "**אין להכביר יתר על המידה על התביעה**" לא הצבעה המשיבה על הרכבה כלשהו בפועלותה. המשיבה לא הציגה נתונים כלשהם על היקף הקצתת המשאים הנדרשים לצורך מענה לבקשתה ואף לא הוכיחה כי מדובר בנטל בלתי סביר. יתרה מכך, המשיבה אף לא ערכה איזון בין הצורך בגילוי החומריים המבוקשים לבין מצב משאבייה (ראה בעניין זה **פרשת סגל** פסקה 21 ו-31 לחווות דעתה של כבוד השופטת מ' נאור). עיר בעניין זה, כי אין מדובר במספר רב של מקרים ובוודאי לא בתופעה, אשר איסוף הנתונים ביחס אליה עלול לגרום להכבדה בלתי סבירה על המשיבה, מה גם שהבקשתה עצמה תחומה בזמן מוגדר ומצומצם.

26. יתרה מכך, המשיבה, כעולה מהתשובתה לבקשתה, ערכה בדיקה דומה בעבר, והעבירה את הנתונים לבית המשפט. דומה כי, הבקשה שבפניי אין בה כדי להכביר יתר על המידה על התנהלותו המאשימה, שכן המאשימה לא הצבע על קושי כאמור גם **בעניין אלחטן**, אלא הփיך **נתנה הסכמתה** לבדיקה. בעניין זה יוער כי לא ברור מה הוביל לשינוי עדמתה של המשיבה, אשר עתה מתנגדת לבקשת המבקש וזאת בשים לב לשינוי החקיקה ביחס לעבירות ההפקה, כפי שבאו לידי ביטוי בתיקון 101 לפקודת התעבורה, לאור העורותיו של בית המשפט המחויז **בעניין בראשׁטַ**.

27. משחצבע המבקש על אותה תשתית עובדתית המקימה את החשד לאכיפה בררנית והמידע אותו הוא מבקש אינו רחב היקף ומציין בידי המשיבה, האינטראס הלגיטימי לקבלת המידע גובר על החשש מפני הרכבה על פעולות הרשות, מה גם שזו, כאמור, לא הוכחה.

28. **סוף דבר** ואור האמור, הריני נערר לבקשתה בכל הנוגע למסירת רשימת התקיקים שהוגשו לבית

**המשפט, במחוז דרום, מיום 01.01.10 עד ליום 01.01.13 בהן מיווחסת לנאים עבירות של
לפי סעיף 64א(א) או(ב) לפקודת התעבורה או עבירות לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה
וזאת תוך 30 ימים מהיום.**

בשים לב לתגובה המשיבה, בה פירטה בהרחבה את הדרך בה נבחנים הקיימים בהם עליה
חשד לעבירות הפקרה או עזיבת מקום תאונה איני מוצא כי יש צורך בפירוט נוספת. יחד עם זאת
تبahir המשיבה מהם השיקולים העומדים בסיס מדיניות העמדת לדין השונה בין כלל
המחוזות לבין מחוז תל אביב ואף זאת תוך 30 ימים.

ניתנה היום, ג' סיון תשע"ה, 21 Mai 2015, בהעדר הצדדים.